

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Cautela Confessarii Pro Foro Sacramentali Occasione
Decretorum S. M. Alex. VII. Innoc. XI. Et Alexandri VIII. ...**

Matthaeucci, Augustín

Francofurti Ad Moenum, 1711

Cap. XV. Fides dispositio ad justificationem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40684

CAPUT XV.

Prop. XXIII. ab Innoc. XI. &c.
Fides dispositio ad justificationem.

1. PROP. 23. Fides latè dicta ex testimonio creaturarum, similive motivo ad justificationem sufficit.

2. Dispositiones ad justificationem ad dictu enumerat Trid. sess. 6. c. 6. de justif. omnino legendum; ubi expressè statuitur, fides, timor divinæ justitiæ, spes, dilectio Dei, dolor de peccatis, & propositum suscipiendi baptismum (si non sit baptizatus) & si sit, confitendi peccata sua, inchoandi novam vitam, & deinceps servandi mandata divina; & cap. 7. statuit Sacramentum fidei, sine qua nulli unquam contingit justificatio; & cap. 8. per fidem ideo justificari dicimur, quia fides est humane salutis initium, fundamentum, & radix omnis justificationis, sine qua impossibile est placere Deo, & ad filiorum ejus consortium pervenire.

3. Deinde, fides, quæ est dispositio ad justificationem, illa est, quæ est fundata in autoritate dicentis, & innixa divinæ revelationi, seu, qua creditur aliquid, quia Deus summe verax revelavit Ecclesiæ Catholicæ, & Ecclesiæ nobis proponit credendum, ut habetur ex alleg. cap. 6. Trid. ubi hæc sunt: disponuntur autem ad ipsam justitiam, dum excitati divina gratia, & adjuvi fidem ex auditu concipientes, liberè moventur in Deum, credentes vera esse, quæ divinitus revelata, & promissa sunt. Et D. Paulo ad Rom. 10. Omnis enim, qui in Matthæo de Cautela Confess.

vocaverit Nomen Domini, salvus erit: quomodo ergo invocabunt, in quem non crediderunt? aut quomodo credent ei, quem non audierunt? quomodo autem audient sine predicante? Et infra: ergo fides ex auditu, auditus autem per verbum Christi.

Quæ omnia probant necessitatem fidei Mysteriorum revelatorum: fides autem ab Authoribus propositionis asserta (quam fidem esse negamus) non innititur divinæ revelationi, nec est fides Mysteriorum, quæ Apostoli predicarant, & Ecclesiæ credenda proponit; adeoque non ex auditu concepta, & per propositionem Ecclesiæ, sed pura cognitio de Deo habita ex creaturis; quæ naturaliter, & sine gratia supernaturali Dei potest de ipso haberi, ut est Author naturæ, & largitor bonorum naturalium; ideo cum naturalis sit, & habita ex viribus naturæ, nec sit Dei cognitio, ut Authoris supernaturalis gratiæ, & gloriæ, improporionata est ad disponendum ad justificationem supernaturalem, ad quam necessaria est fides supernaturalis, tam ex parte principii, seu auxilii ad eam concurrentis, quam ex parte objecti, & motivi.

4. Sed queritur, unde cognosci potest, quod fides sit supernaturalis?

Resp. Quod sit talis, ex parte motivi, & objecti colligitur, si sit assensus objecto à Deo Ecclesiæ Catholicæ revelato, & per Ecclesiam nobis proposito, ut credatur; cujus notitia haberi non potest ex creaturis, vel ex naturali motivo, aut ratione, sed solum dependenter à divina revelatione, & per propositionem Ecclesiæ.

Fides igitur actualis, quæ est dispositio

(Y y)

tio

tio ad justificationem, est actus innixus divinæ revelationi, proponens voluntati objectum, circa quod debet ipsa supernaturaliter operari, seu conducens ad excitandam voluntatem ad reliquos actus supernaturales, disponentes ad justificationem, timorem scilicet, spem, dolorem de peccatis, & amorem Dei, &c. cujuscumque est actus, quo creditur: Deum esse justissimum, misericordem, infinitè bonum, & Christum omnes redemisse satisfecisse pro nobis, ac meruisse gratiam, & gloriam omnibus sufficiens, quia Deus summè verax revelavit Ecclesie Catholicae, & hæc nobis proponit id esse à Deo revelatum.

An autem sola revelatio divina, an etiam veracitas Dei, vel hæc sola sit motivum formale fidei? Est questio inter Theologos; Confessario sufficit scire, quòd fides, quæ est dispositio ad justificationem, debet innitì divinæ veracitati revelanti, vel revelationi: ut motivo formali credendi, & propositioni Ecclesie, ut conditioni, sine qua non crederetur.

§. Et si quaeratur, quid sit divina revelatio?

Resp. Est locutio Dei, vel signum, quo significat se habere talem, vel talem conceptum de tali re: nec semper eodem modo id significat, juxta illud ad Hebr. I. Multifariam, multisque modis olim Deus loquens Patribus in Prophetis, novissimè diebus istis locutus est nobis in filio; super quo consulat Theologos in tract. de fide.

CAPUT XVI.

Prop. XXIV. & XXV. ab Immo. XI. &c.
Juramentum.

1. PROP. 24. Vocare Deum in testimonium mendacii levis, non est tanta ir-reverentia, propter quam velit, aut possit damnare hominem.

PROP. 25. Cum causa licita est jurare sine animo jurandi, sive res sit levis, sive gravis.

Graves, & multe excitantur à summis difficultates circa naturam juramenti; ex quibus aliquas, & fortasse magis in praxi communes pro promissa Confessarii instructione, sequentibus aperio.

2. Quaritur, quid, & quotuplex sit juramentum?

Resp. Juramentum ex D. Thom. 2. 2. qu. 89. art. 1. est invocatio divini testimonii, in confirmationem alicujus rei, ut, dicti, vel facti, vel promissionis: & ideo jurare est libere Deum in testem adducere ad confirmandam veritatem propositionis, quam quis profert. Quòd inventum est ad confirmandam veritatem, quantum fieri potest, testimonio firmissimo, & infallibili, cujuscumque solius Dei est: dicitur juramentum ex D. Thom. ibidem, quatenus jure introductum est, ut, quòd sic confirmatur, habeatur pro verò; & propterea dixit Apostolus ad Hebr. 6. omnis controversia finis (inter homines) est juramentum.

Si divinum testimonium adducatur in confirmationem alicujus rei presentis, vel preterite; ut, per Deum Petrus currit: per Deum fui ad gymnasium: jura-